

[Skytte.]

nu, ved jeg ikke, om det egentlig er taknemlighed værd, men det er i hvert fald noget, der er værd at notere.

Jeg vil gerne bekræfte, hvad ministeren sagde; at når jeg først fremsætter forslaget nu, er det, fordi jeg længst muligt ventede på, at regeringen selv skulle fremsætte et lignende forslag, ikke det samme, det kunne jeg ikke forlange, bl. a. fordi ministeriet har et større materiale til rådighed end vi andre, men dog et forslag gående ud på et større tilskud. Når jeg håbede på det, skyldes det bl. a. mit kendskab til stemningen blandt regeringspartierne repræsentanter i de kommunale råd. Jeg har fået mere end een hilsen både fra de konservatives og venstres repræsentanter ikke mindst i amtsrådene, der helt ligger på linie med det, vi har givet udtryk for i vort forslag, og jeg er også bekendt med, at Sygehusforeningen for Danmark har beskæftiget sig med spørgsmålet, hvad den højtærede minister jo også nu bekræfter. Jeg havde regnet med, at det ville føre til resultater i form af konkrete forslag. Jeg vil gerne overfor ministerens stærke understøtning af, at dette er et radikalt forslag, gøre opmærksom på, at i ledelsen af Sygehusforeningen for Danmark findes ingen repræsentant for det radikale venstre, så vi har i hvert fald ikke haft lejlighed til at være med til at befordre den henvendelse, jeg var vidende om var sket, hvilket jeg også sagde i min fremsættelsestale.

Det er også rigtigt, at den højtærede minister i sit svar til mig den 7. marts i år sagde, at der ikke ville fremkomme noget konkret forslag, men jeg synes, det var rimeligt, at vi, forinden vi stillede vort forslag, overvejede ministerens svar med de løfter, det indeholdt om dog noget øgede tilskud. Efter at vi har gjort det, har vi altså fundet det rimeligt at fremsætte dette forslag.

Nu siger den højtærede minister, at der ikke er sket nogen væsentlig forandring i dækningsprocenten for sygehusudgifterne, idet den kun er faldet, sådan må jeg forstå det, fra 48,9 til 47. Ja, procentvis er det jo ikke så voldsomt, men når vi kender forholdene ude i praksis, hvad jeg i hvert fald gør, og hvad jeg tror ministeren gør, så er det dog givet, at der netop på dette område har været en så kolossal stigning, at det både for amt og by betyder en meget væsentlig økonomisk belastning, hvilket ministeren forøvrigt heller ikke benægtede.

Dertil kommer, at det løfte, der indeholdes i ministerens svar, om at man i fremtiden skulle regne med det nye folketal — jeg

gad iøvrigt vidst, hvordan man vil komme udenom at regne med det folketal, der er konstateret, for der står jo i loven, at tilskuddet skal udbetales efter folketallet, men det er en sag for sig —, vil virke stærkest og ensidigt til fordel for byerne. Jeg skal ikke nægte, at man i forslaget tager hensyn til både by og amt, men det er i amtterne, urimelighederne ved de store udgiftstigninger mærkes stærkest.

Med hensyn til udskrivningen til den fælleskommunale udligningsfond savner jeg forudsætningerne for at vide, om de tal, der blev forelagt af ministeren, er rigtige. Jeg tvivler ikke på, at de er rigtige, som de foreligger fra ministeren, men om de bliver slutresultatet, når det endelige facit skal gøres op, tør jeg ikke sige noget om. Men selvom de gør det, er der så store beløb i den fælleskommunale udligningsfond indbetalt af kommunerne selv — det må man endelig gøre sig klart —, at det ikke behøver at være en hindring for, at der udbetales et større tilskud, end tilfældet er i dag.

Jeg ved ikke bestemt, hvor stor stigningen har været i sygehusudgifterne siden 1949, men jeg er ganske klar over, at stigningerne har været meget betydelige, og jeg føler mig overbevist om, at den stigning langt fra er standset, men vil fortsætte endda i stærkere tempo end hidtil. Der er mange grunde til denne stigning; den er ikke alene forårsaget af den almindelige pris- og lønstigning. Der er for mig ikke nogen tvivl om, at sygehusudgifterne hører til de poster, hvor stigningen har været stærkest, og når de er steget mere, end den almindelige lønstigning begrunder, er det, fordi alle her i landet ønsker den bedst mulige behandling af de syge. Det er et område, hvor man vel kan kræve sparsommelighed, og hvor man også kræver det fra mange sider, men hvor praksis viser, at det er meget svært at spare. Ingen vil afvise brugen af de nye lægemidler eller nye instrumenter, ligesom nødvendige nybygninger og modernisering af sygehuse gennemføres og må gennemføres, selvom det er dyrt. Det er mit indtryk, at sygehusenes bestyrelser i almindelighed søger at begrænse udgifterne, hvor det kan ske, uden at det går ud over den fuldt forsvarlige lægebehandling og pleje af patienterne. Alligevel har sygehusudgifterne nået en højde i dag, der kan vække den alvorligste bekymring både hos staten og i byerne og amtterne, de offentlige myndigheder, som skal udrede disse udgifter. Derfor er der al mulig saglig begrundelse for, at der af kom-